

# ALACAKARANLIK

Onuncu Yıl Özel Baskısı

Stephenie Meyer

Çeviri  
Hüseyin Baran

 epsilon®



*“Ama iyiyle kötüyü bilme ağacından yeme.  
Çünkü ondan yediğin gün kesinlikle ölürsün.”*

*Yaratılış 2:17*



## GİRİŞ

Her ne kadar son birkaç ayda bunun için geçerli nedenlerim olsa da, nasıl öleceğimi pek düşünmemiştim; düşünmüş olsaydım bile, böyle olacağını asla tahmin etmezdim.

Soluğumu tutarak, upuzun odanın karşı tarafına, avcının karanlık gözlerine baktım. O da memnuniyetle bana bakıyordu.

Elbette güzel bir ölüm biçimiydi bu; bir başkasının yerine ölecektim. Sevdiğim birinin yerine. Hatta soylu bir ölümdü. Bir anlam ifade ediyor olmalıydı.

Forks'a hiç gitmeseydim, şu an ölümle yüzleşmek zorunda olmayacağımı biliyorum. Ama ne kadar korkarsam korkayım, kararımdan dolayı pişmanlık duyamıyordum. Hayat size beklentilerinizin çok ötesinde bir düş sunduğunda, sona geldiğinizde üzüntü duymak mantıklı değildir.

Avcı, beni öldürmek için ilerlerken, dostça gülümsedi.



## I. İLK GÖRÜŞ

Annem beni pencereleri açık arabayla havaalanına götürdü. Phoenix'te hava otuz sekiz dereceydi; gökyüzü masmavi ve bulutsuzdu. Ayrılırken annemi memnun etmek istediğim için, en sevdiğim bluzumu giymiştim. Kolsuz, dantelli beyaz bluzumu. Kalın ceketim elimdeydi.

Washington eyaletinin kuzeybatısında bulunan Olympic Yarımadası'nda, gökyüzü hemen her zaman bulutlu olduğu Forks adında küçük bir kasaba vardır. Bu sıradan kasabaya, Amerika Birleşik Devletleri'nin diğer eyaletlerinden daha fazla yağmur yağar. Ben henüz birkaç aylıkken, annem beni de almış ve bu karanlık, kasvetli kasabadan kaçmış. On dört yaşına gelene kadar, her yaz bir ayımı bu kasabada geçirmek zorunda kaldım. On dört yaşındayken isyan etmeyi akıl ettim. O yüzden de son üç yazdır babam Charlie Kaliforniya'ya geliyor ve burada ikişer hafta tatil yapıyorduk.

Şimdi kendimi Forks'a sürgün ediyordum. Büyük bir korkuyla yapıyordum bunu. Forks'tan nefret ediyordum.

Phoenix'i seviyordum. Güneşi ve kavurucu sıcaklığı seviyordum. O canlı, kocaman şehri seviyordum.

“Bella,” dedi annem bana uçağa binmeden önce belki bininci kez. “Bunu yapmak zorunda değilsin.”

Annem, bana çok benzer; kısa saçlarını ve yüzündeki kırışıklıkları saymazsak tabii. Onun iri, çocuksu gözlerine bakınca paniğe kapıldım. Sevgi dolu, dengesiz, kuş beyinli annemi nasıl yalnız bıraktım? O, kendi başının çaresine bakamazdı ki. Gerçi

şimdi yanında Phil vardı. Büyük olasılıkla faturaları ödenecek, buzdolabında yiyecek, arabasında benzin, kaybolduğunda araya-bileceği biri olacaktı. Ama yine de...

“Gitmek istiyorum,” diye yalan söyledim. Yalan söylemeyi hiç beceremezdim, ama son zamanlarda bu yalanı çok sık söylediğim için, sesim ikna edici çıkıyordu.

“Charlie’ye selam söyle.”

“Söylerim.”

“Yakında görüşürüz,” diye ısrar etti. “İstedığın zaman eve dönebilirsin. Bana ihtiyaç duyarsan hemen yanına gelirim.”

Ama bu sözü verirken gözlerindeki fedakâr ifadeyi görebiliyordum.

“Benim için endişelenme,” dedim. “Her şey çok güzel olacak. Seni seviyorum anne.”

Bana sarıldı ve bir süre öyle kaldı. Sonra ben uçağa bindim, o da gitti.

Phoenix’ten Seattle’a dört saatlik bir uçuş, küçük bir uçakla Port Angeles’a bir saatlik başka bir uçuş, sonra Forks’a doğru bir saatlik araba yolculuğu. Uçak yolculuğundan şikâyetim yoktu ama Charlie’yle bir saatlik bir araba yolculuğu yapacak olmak beni biraz endişelendiriyordu.

Charlie son zamanlarda olanlar konusunda oldukça anlayışlı davranmıştı. Onunla temelli kalmaya karar verdiğim için de gerçekten mutluymuştu. Liseye kaydımı yaptırmıştı, araba almama da yardım edecekti.

Ancak Charlie ile yaşamak garip olacaktı. İkimiz de geveze insanlar değildik; onunla ne konuşacağımı ise hiç bilmiyordum. Kararımın onu çok şaşırttığının farkındaydım. Tıpkı annem gibi, ben de Forks’tan hoşlanmadığımı hiç saklamamıştım.

Port Angeles’a indiğimde yağmur yağıyordu. Bunu bir kehanet olarak görmedim; yağmur kaçınılmazdı. Güneşe çoktan veda etmiştim.

Charlie beni polis arabasıyla bekliyordu. Bunu da tahmin etmiştim. Charlie, Forks’un iyi insanların polis şefiydi. Maddi olanaklarımın kısıtlılığına karşın araba almak istememin birincil nedeni, şehirde üzerinde kırmızı ve mavi ışıkları olan bir ara-



bayla dolaşmak istemememi. Hiçbir şey trafiği bir polis kadar yavaşlatamaz.

Uçaktan inerken yalpalayınca, Charlie bana tek koluyla beceriksizce sarıldı.

“Seni gördüğüme sevindim, Bells,” dedi, beni yakalayıp düşmemi engellediği için gülümseyerek. “Pek değişmemişsin. Renee nasıl?”

“Annem iyi. Ben de seni gördüğüme sevindim, baba!” Yüzüne karşı Charlie dememe izin vermiyordu.

Yalnızca birkaç çantam vardı. Arizona’daki kıyafetlerimin çoğu Washington’da giyemeyeceğim kadar inceydi. Annemle ben, kışlık gardırobumun eksiklerini tamamlamak için varımızı yoğumuzu ortaya dökmüştük ama yetmemişti. Eşyalarım arabanın bagajına kolayca sığıdı.

“Senin için iyi ve ucuz bir araba buldum,” dedi Charlie, emniyet kemerlerimizi bağlarken.

“Nasıl bir araba?” ‘İyi bir araba’ demek yerine ‘senin için iyi bir araba’ demesinden şüphelenmiştim.

“Aslında kamyonet demek daha doğru. Bir Chevy.”

“Nereden buldun?”

“La Push’taki Billy Black’i hatırlıyor musun?” La Push sahilde, Kızılderililer için ayrılmış küçük bir bölgedir.

“Hayır.”

“Yazları bizimle balık tutmaya gelirdi.”

Bu onu neden hatırlamadığımı açıklıyordu. Bana acı veren, gereksiz şeyleri hafızamdan silmekte üstüme yoktur.

“Kendisi şu anda tekerlekli sandalyede.” Ben cevap verince, Charlie devam etti. “Bu yüzden artık araba kullanamıyor. Kamyonetini bana ucuza satmayı teklif etti.”

“Kaç model?” Yüzündeki ifadenin değişmesinden, bunu sormayacağımı umduğunu anlamıştım.

“Billy motoruyla çok uğraştı. Yanılmıyorsam sadece birkaç yaşında.”

Beni bu kadar çabuk vazgeçeceğimi düşünecek kadar az tanımadığımı umuyordum. “Arabayı ne zaman almış?”

“1984 yılında aldı sanırım.”

“Aldığında yeni miydi?”

“Hayır. Altmışların başlarında ya da en kötü olasılıkla ellilerin sonlarında yeniydi herhalde,” diye saf saf itiraf etti.

“Char... baba, ben arabalardan anlamam. Bir terslik olursa tamir edemem, tamirciye verecek param da...”

“Bella, o şey gayet iyi gidiyor. Artık böyle arabalar üretmiyorlar.”

O şey, diye düşündüm kendi kendime... seçeneklere sahipti... en azından takma isimler açısından.

“Peki ne kadar ucuz?” Bu konuda uzlaşamayabilirdik.

“Şey, tatlım, aslında ben o arabayı senin için aldım sayılır. Hoş geldin armağanı olarak.” Charlie yüzünde umut dolu bir ifadeyle, yan gözle bana baktı.

Vay be! Bedava araba!

“Bunu yapmana gerek yoktu, baba. Ben kendime araba alacaktım zaten.”

“Sorun değil. Burada mutlu olmanı istiyorum.” Bunu söylerken yola bakıyordu. Charlie duygularını yüksek sesle ifade etmekten hep rahatsızlık duyardı. Diğer bir ortak noktamız. O yüzden ben de ona cevap verirken yola baktım.

“Gerçekten çok nazıksın baba. Teşekkür ederim. Çok sevindim.” Benim Forks’ta mutlu olmamın imkânsız olduğunu eklememe gerek yoktu. Charlie’nin de benimle birlikte acı çekmesi gerekmezdi. Bedava bir kamyonete sahip olacağım da hiç aklıma gelmezdi doğrusu.

“Bir şey değil,” diye mırıldandı; teşekkürlerim onu mahcup etmişti.

Yağmurlu hava konusunda biraz sohbet ettik ve tüm sohbetimiz bu kadardı. Yolun geri kalanında ikimiz de sessizlik içinde camdan dışarı baktık.

Burası kesinlikle çok güzel bir yerdi; bunu inkâr edemezdim. Her yer yemyeşildi: gövdeleri yosunla kaplı, dalları yerlere kadar eğilen ağaçlar, eğreltiotlarıyla kaplı yerler... Hava bile yaprakların arasından yemyeşil süzülüyordu.

Fazla yeşildi - adeta yabancı bir gezegen gibiydi.

Sonunda Charlie’nin evine vardık. Hâlâ, evliliklerinin ilk günlerinde annemle birlikte aldıkları küçük, iki odalı evde yaşı-

yordu. Evlilikleri o günlerden ibaretti zaten... ilk günler... Orada, hiç değişmeyen evin önündeki caddede yeni -yani benim için yeni- kamyonetim duruyordu. Rengi soluk kırmızıydı; büyük yuvarlak çamurlukları ve şişkin bir sürücü koltuğu vardı. Birden ona ısınverdim ve buna kendim de çok şaşırđım.

Çalışıp çalışmayacağını bilmiyordum ama kendimi onun içinde hayal edebiliyordum. Hiç hasar görmeyen sağlam demir- den yapılmıştı; genelde kaza mevkilerinde yerle bir ettiği yabancı arabanın etrafa saçılmış parçalarının arasında tek sıyrık almadan duran o canavar kamyonetlerden biriydi.

“Vay be! Çok beğendim baba! Teşekkürler!” Bir sonraki kor- kutucu günüm düşündüğüm kadar kötü olmayacaktı. Okula git- mek için, yağmur altında iki mil yol yürümekle polis arabasıyla götürölmek arasında bir seçim yapmak zorunda kalmayacaktım.

“Beğendiğine sevindim,” diye homurdandı Charlie, yine mahcup olmuştu.

Bütün eşyalarımı bir kerede yukarı taşıdım. Ön bahçeye ba- kan, batı tarafındaki odaya yerleştim. Bu odaya aşınaydım; doğdu- ğumdan beri bu oda bana aitti. Ahşap zemin, açık mavi duvarlar, eğimli tavan, camı çevreleyen, sararmış dantelli perdeler... hepsi çocukluğumun bir parçasıydı. Charlie'nin yaptığı değişiklikler, ben büyüdüğümde çocuk karyolası yerine bir yatak koymak ve bir çalışma masası eklemekten ibaretti. Şimdi çalışma masasının üzerinde, modem için en yakın telefon prizine takılı bir telefon hattı bulunan ikinci el bir bilgisayar duruyordu. Annem bunu şart koşmuştu; böylece kolayca iletişim kurabilecektik. Bebeklik günlerimden kalma sallanan koltuk da hâlâ köşede duruyordu.

Evde sadece bir tane banyo vardı; merdivenlerin başındaki bu küçük banyoyu Charlie ile ortak kullanmak zorundaydım. Bu gerçeğin üzerinde fazla durmamaya çalışıyordum.

Charlie'nin en iyi taraflarından biri ortalıkta fazla dolaşma- masıydı. Bavullarımı açıp yerleşmem için beni yalnız bıraktı, an- nem bunu asla yapmazdı. Yalnız olmak güzeldi, gülümsemek ya da memnun görünmeye çalışmak zorunda kalmıyordum. Bar- daktan boşanırcasına yağın yağmuru pencereden dalıp giderek izlemek ve birkaç gözyaşının usulca akmasına izin vermek de

büyük rahatlıktı. Tam bir ağlama krizine girecek havada değildim. Bunu, yatağa girip beni bekleyen günü düşünmek zorunda kalacağım zamana saklıyordum.

Forks Lisesi'nin sadece üç yüz elli yedi -artık elli sekiz- öğrencisi vardı; eski okulumda sadece benimle aynı sınıfa giden öğrencilerin sayısı yedi yüzdü. Buradaki bütün çocuklar birlikte büyümüşlerdi; hatta onların büyükanneleri ve büyükbabaları da beraber büyümüşlerdi. Ben büyük şehirden gelen yeni kız olacaktım; garip bir yaratılmışım gibi merakla bakacaklardı bana.

Eğer Phoenix'ten gelen bir kızın görünmesi gerektiği gibi görünseydim, bunu bir avantaja çevirebilirdim. Ama fiziksel olarak hiçbir yere uymuyordum. Yanık tenli, sportif, sarışın bir voleybolcu ya da belki ponpon kız olmalıydım; güneşin vadisinde yashamanın gerektirdiği bütün özellikleri kendimde toplamalıydım.

Ancak ben, sürekli güneş ışığına maruz kalmama karşın, fildişi tene sahiptim; kızıl saçlarım ve mavi gözlerim bile yoktu. Her zaman ince ve uzun olmuştum ama nedense atletik değildim. Kendini rezil etmeden spor yapmak için gerekli olan el-göz koordinasyonu bende yoktu. Spor yapayım derken hem kendime hem de bana fazla yakın duran herkese zarar veriyordum.

Giyisilerimi eski çam dolaba yerleştirme işini bitirdiğimde, içinde banyo malzemelerimin bulunduğu çantamı aldım ve yolculuk ederek geçirdiğim günün ardından temizlenmek için ortaklaşa kullandığımız banyoya gittim. Dolaşık nemli saçlarımı fırçalarken aynada yüzüme baktım. Belki de ışık yüzündendi, bilmiyorum, ama şimdiden solgun ve sağlıksız görünüyordum. Cildim güzel olabiliyordu, pürüzsüz ve neredeyse yarı saydamdı; ama her şey renge bağlıydı. Burada yüzümde hiç renk yoktu.

Aynadaki solgun aksime baktığımda kendi kendime yalan söylediğimi itiraf etmeye mecbur kaldım. Buraya uyum sağlayamayacak olmamın nedeni sadece fiziğimle ilgili değildi. Üç bin kişilik bir okulda kendime yer bulamadıysam burada nasıl bir şansım olabilirdi?

Yaşıtlarımla iyi geçinemiyordum. Belki de aslında insanlarla iyi geçinemiyordum. Bu gezegende herkesten daha yakın olduğum annem bile hiçbir zaman benimle uyum içinde olmamış, benimle tamamen aynı görüşleri paylaşmamıştı. Zaman zaman

dünyadaki diğer insanların gördüğü şeyleri görüp görmediğimi merak ediyordum. Belki de beynimde bir sorun vardı.

Ama neden önemli değildi. Önemli olan sonuçtu. Ve yarın yalnızca bir başlangıç olacaktı.

O gece doya doya ağladığım halde iyi uyuyamadım. Yağmurun dinmeyen şakırtısı ve çatıdaki rüzgârın uğultusu bütün gece dinmedi. Soluk renkli eski battaniyeyi başıma çektim, sonra yastığımı da üstüne ekledim. Ama vakit gece yarısını geçip, yağmur hızını keserek daha sessiz bir çisentiye dönüşene kadar uykuya dalamadım.

Sabah pencereden görebildiğim tek şey kalın bir sis tabakasıydı. Klostrofobinin bedenimi sardığını hissedebiliyordum. Burada gökyüzünü asla göremezdiniz; tıpkı bir kafes gibiydi.

Charlie'yle kahvaltı sessizdi. Bana okulda şans diledi. Bu dileğin boş olduğunu bile bile ona teşekkür ettim. İyi şans benden uzak durmaya çalışıyordu. Evden önce Charlie çıktı; hem karısı hem de ailesi olarak gördüğü polis merkezine gitti. O gidince, birbiriyle uyumsuz üç iskemlenin ortasındaki meşe masanın üzerine oturdum ve koyu renk duvarları, parlak sarı dolapları ve beyaz muşambayla kaplı zemini olan küçük mutfağı incelemeye başladım. Hiçbir şey değişmemişti. Annem on sekiz yıl önce eve biraz ışık girmesini sağlamak için dolapları boyamıştı. El kadar oturma odasındaki küçük şöminenin üzerinde bir dizi fotoğraf vardı. Önce Charlie ve annemin Las Vegas'taki düğünde çekilmiş bir fotoğrafı, ardından üçümüzün benim doğumumda hastanede yardımsever bir hemşire tarafından çekilmiş fotoğrafı ve sırayla benim geçen yıla kadar çekilen okul fotoğraflarım. Bu fotoğraflara bakarken utanıyordum; Charlie'nin en azından burada yaşadığım süre içinde bunları başka bir yere koymasına için bir şeyler yapmalıydım.

Bu evde, Charlie'nin annemi asla unutamadığını görmemek imkânsızdı. Bu beni rahatsız ediyordu.

Okula çok erken gitmek istemiyordum ama evde de daha fazla kalamazdım. Biyolojik tehlikelere karşı koruyucu bir kıyafete benzeyen ceketimi giyip yağmurda dışarıya çıktım.

Hâlâ çiseliyordu ama her zaman kapının saçağının altına gizlenen anahtarı alıp kapıyı kilitlediğim süre içinde beni ıslatacak kadar şiddetli yağmıyordu. Yeni su geçirmez botlarımın etrafa su sıçratışı sinir bozucuydu. Ayağımın altında çakıl taşlarının sesini duymayı özledim. Durup kamyonetimi doya doya seyredemedim; başımdan aşağı süzülen ve şapkamın altına, saçlarıma sızan ıslaklıktan kurtulmak için can atıyordum.

Kamyonetin içi güzel ve kuruydu. Billy ya da Charlie temizlemiş olmalıydı ama taba rengi döşemeler hâlâ tütün, benzin ve nane şekeri kokuyordu. Motor çabuk çalışınca içim rahatladı ama sesi çok yüksekti; önce kükredi, sonra da gürültülü bir şekilde rölantiye geçti. Eh, bu kadar eski bir kamyonetin kusurları olacaktı elbette. Antika radyo çalışıyordu, bu da hiç beklemediğim bir artıydı.

Daha önce hiç gitmediğim halde, okulu bulmam zor olmadı. Diğer birçok şey gibi o da otoyolun kenarındaydı. Buranın okul olduğu anlaşılıyordu, sadece üzerinde Forks Lisesi yazan tabela durmamı sağladı. Kızıl tuğlalardan yapılmış, birbiriyle uyumlu bir evler grubuna benziyordu. Öyle çok ağaç ve çalılık vardı ki, önce büyüklüğünü kavrayamadım. Buranın bir kurum olduğu nereden anlaşılacak, diye düşündüm geçmişî hatırlayarak. Tel örgüler ve metal detektörler neredeydi?

Kapısındaki küçük tabelanın üzerinde ÖN BÜRO yazan ilk binanın önünde durdum. Görünürde benim kamyonetimden başka park etmiş araba yoktu; buraya park etmenin yasak olduğunu anladım ama yağmurda salak gibi dolaşp durmak yerine birilerine yön sormaya karar verdim. Sıcak kamyonetimden gönülsüzce indim ve koyu renk çitlerle çevrilmiş taş yolda biraz yürüdüm. Kapıyı açmadan önce derin bir soluk aldım.

İçerisi aydınlıktı ve tahmin ettiğimden daha sıcaktı. Ofis küçüktü, portatif iskemlelerin bulunduğu minik bir bekleme alanı, turuncu benekli ucuz bir halı, duvarlarda asılı duyuru ve ödüller, gürültüyle çalışan bir saat... Dışarıdaki yeşillik yetmezmiş gibi, her taraf büyük plastik saksılar içindeki bitkilerle doluydu. Oda, üzerinde kâğıtlar ve renkli el ilanlarıyla dolu tel sepetlerin bulunduğu uzun bir bankoyla ikiye bölünmüştü. Bankonun arkasında

üç tane masa vardı; birinde kızıl saçlı, gözlüklü, iriyarı bir kadın oturuyordu. Mor bir tişört giymişti; bir anda, gereğinden fazla kalın giyindiğimi hissettim.

Kızıl saçlı kadın başını kaldırdı. “Size nasıl yardımcı olabiliyim?”

“Ben Isabella Swan,” dedim ve kadının gözlerinin beni tanıdığını gösterircesine hemen parladığını gördüm. Beni bekliyorlardı; onlar için dedikodu malzemesi olmuştum mutlaka. Şefin uçarı karısının kızı nihayet yuvasına dönmüştü.

“Elbette,” dedi. Masasının üzerinde yığın halinde duran belgeleri karıştırdı ve sonunda aradığı şeyi buldu. “Bu, ders programınız, bu da okulun haritası.” Bana göstermek için birkaç belge daha çıkarmıştı.

Gitmeme gereken dersleri benim için bulmuş, sınıfların her birine en kısa yoldan nasıl ulaşabileceğimi haritanın üzerinde fosforlu kalemle işaretlemişti. Bana, her öğretmene imzalatmam ve günün sonunda geri getirmeme gereken bir fiş verdi. Gülümsemi; tıpkı Charlie gibi o da Forks’u seveceğimi umduğunu söyledi. Ben de onun gülümsemesine olabildiğince ikna edici bir şekilde karşılık verdim.

Kamyonetime döndüğümde diğer öğrenciler gelmeye başlamışlardı. Araç yolunu takip ederek okulun içinde dolaşım. Arabaların birçoğunun benimki gibi eski olduğunu görünce sevindim; hiç gıcır gıcır araba yoktu. Eski evim, Cennet Vadisi Bölgesi sınırları içinde, düşük gelirli insanların yaşadığı ender mahallelerden birindeydi. Öğrenci muhitlerinde yeni bir Mercedes ya da Porsche görmek olağandı. Buradaki en güzel araba ise parlak bir Volvo’ydu ve hemen fark ediliyordu. Gök gürültüsünü andıran sesi yüzünden dikkati üzerime çekmemek için park yeri bulur bulmaz motoru durdurdum.

Kamyonette oturup haritayı inceledim ve ezberlemeye çalıştım; bütün gün haritaya bakarak dolaşmak zorunda kalmayacağımı umuyordum. Her şeyi çantama doldurdum; çantayı omzuma astım ve derin bir nefes aldım. Cesaretimi toplamak için, “Bunu yapabilirim,” diye kendime yalan söyledim. Kimsenin beni ısıracak hali yoktu ya. Sonunda nefesimi bıraktım ve kamyonetten indim.

Gençlerle dolu kaldırıma doğru yürürken yüzümü kapüşonla gizlemeye çalıştım. Sade siyah montumun dikkat çekmediğini görünce içim rahatladı.

Kafeteryaya vardığımda, üç numaralı binayı fark etmem kolay oldu. Binanın sağ köşesinde, beyaz bir karenin üzerine kocaman yazılmış 3 sayısını gördüm. Kapıya yaklaştıkça soluklarım hızlandı. Önümdeki iki üniseks yağmurluğu takip ederek nefesimi tutmaya çalıştım.

Sınıf küçüktü. Önümdekiler, yağmurluklarını uzun askılara asmak için kapının dibinde durdular. Ben de onların yaptığını yaptım. İki kızdılar; biri porselen ciltli bir sarışındı, diğeri ise soluk tenli, açık kahverengi saçlı bir kızdı. En azından cildimin solukluğu burada göze batmayacaktı.

Kâğıdı uzun boylu, saçları dökülmeye başlamış, masasının üzerindeki isim tabelasından adının Bay Mason olduğunu öğrendiğim öğretmene götürdüm. Adımı okuyunca bana bön bön baktı; hiç cesaret verici bir tavır değildi bu. Domates gibi kızardım elbette. Ama en azından, beni sııftakilere tanıtmadan arka taraftaki boş sıralardan birine gönderdi. Yeni sınıf arkadaşlarımın arkaya dönüp bana bakmaları zordu ama yine de bir şekilde bunu becerdiler. Gözlerimi öğretmenin bana verdiği okuma listesinden ayırmadım. Temel isimlerden oluşuyordu: Bronte, Shakespeare, Chaucer, Faulkner. Hepsini çoktan okumuştum. Bu hem rahatlatıcıydı hem de sıkıcı. Annem eski ödevlerimden oluşan dosyayı bana gönderir miydi acaba, yoksa bunu kopya çekmek olarak mı görürdü? Öğretmen tekdüze bir sesle konuşurken ben kafamda annemle bunları tartışıyordum.

Boğuk bir vızıltıyı andıran zil çaldığında, cilt sorunları olan, kömür gibi siyah saçlı, sırık gibi oğlan benimle konuşmak için eğildi.

“Sen Isabella Swan’sın, değil mi?” Satranç oynamaya meraklı, aşırı yardımsever tiplere benziyordu.

“Bella,” diye düzelttim. Etrafımızdaki herkes dönüp bana baktı.

“Bir sonraki dersin nerede?” diye sordu.

Çantama bakmam gerekiyordu. “Şey, Devlet Yönetimi, Jefferson, altı numaralı bina.”



Meraklı gözlerle karşılaşmadan bakabileceğim bir yer yoktu.

“Ben de dört numaralı binaya gidiyorum. İstersen sana yolu gösterebilirim.” Kesinlikle aşırı yardımseverdi. “Ben Eric,” diye ekledi.

Çekingenlikle gülümsedim. “Teşekkürler.”

Ceketlerimizi aldık ve iyice şiddetlenen yağmurun altında yürümeye başladık. Arkamızda konuşmalarımıza kulak misafiri olacak kadar yakın yürüyen insanlar olduğuna yemin edebilirdim. Paranoyaklaşmaya başlamadığımı umdum.

“Burası Phoenix’ten çok farklı değil mi?” diye sordu.

“Çok.”

“Orada fazla yağmur yağmaz, değil mi?”

“Yılda üç dört kez.”

“Vay be Bu nasıl bir şeydir acaba?” diye merak etti.

“Güneşli,” dedim.

“Sen pek yanmamışsın.”

“Annem yarı albino sayılır da.”

Dikkatle yüzümü inceledi. İçimi çektim. Anlaşılan bulutlar ve espri anlayışı bir arada bulunamıyordu. Birkaç ay içinde kinayeli konuşmayı unutturdum herhalde.

Kafeteryanın çevresini dolaşıp güneye, spor salonunun yanındaki binalara doğru yürüdük. Giriş net bir şekilde belirtilmişti ama Eric beni kapıya kadar geçirdi.

“İyi şanslar,” dedi ben kapının koluna dokunurken. “Belki başka ortak dersimiz vardır.” Sesinde umut vardı.

Belli belirsiz gülümsedim ve içeri girdim.

Sabah saatleri aşağı yukarı aynı geçti. Benden sınıfın önüne geçip kendimi tanıtmamı isteyen tek kişi, trigonometri dersi verdiği için kendisinden her koşulda nefret edeceğim öğretmen Bay Varner’di. Kekeleydim, kızardım ve yerime dönerken kendi botlarıma takıldım.

İki ders sonra her sınıftaki yüzlerin bazılarını tanımaya başlamıştım. Her defasında diğerlerinden daha atik davranıp kendini tanıtan ve bana Forks’u sevip sevmediğim konusunda sorular soran birileri çıkıyordu. Diplomatik davranmaya çalışıyordum ama genellikle bir sürü yalan söylüyordum. En azından haritaya hiç ihtiyaç duymadım.

Bir kız hem trigonometri hem de İspanyolca dersinde yanıma oturdu ve öğle yemeğinde benimle birlikte kafeteryaya kadar yürüdü. Ufak tefek bir kızdı; ben 1.64 boyundaydım, benden birkaç santim kısaydı ama koyu renk, kıvrıkcık, kabarık saçları aramızdaki boy farkını kapatıyordu. Adını hatırlayamıyordum, bu yüzden gülümsedim ve o öğretmenlerle dersler hakkında bir sürü gereksiz şey anlatırken başımı sallamakla yetindim. Ona karşılık vermeye çalışmıyordum.

Beni tanıştırdığı birkaç arkadaşının bulunduğu masanın sonunda oturduk. Kız onlarla konuşmaya başlar başlamaz hepsinin adını unuttum. Arkadaşları onun beni davet etmesini havalı bulmuş gibilerdi. İngilizce sınıfından Eric, salonun diğer ucundan bana el salladı.

Onları ilk orada, kafeteryada oturmuş, yedi tane meraklı yabancıyla konuşmaya çalışırken gördüm.

Uzun salonun sonunda, kafeteryanın bana en uzak köşesindeydiler. Beş kişilerdi. Konuşmuyorlardı, önlerinde bulunan tepsilerdeki yiyeceklere dokunmuyorlardı. Diğer çocuklar gibi bana bön bön bakmıyorlardı, bu yüzden meraklı gözlerle karşılaşmaktan çekinmeden onlara rahatça bakabilirdim. Ama asıl dikkatimi çeken şey bunlardan hiçbiri değildi.

Birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Üç oğlandan biri iri yarıydı; halterci gibi kasları, koyu renk kıvrıkcık saçları vardı. Biri sarışın, uzun boylu, zayıf ama kashydı. Üçüncüsü de uzun boylu, daha az yapılıydı; bronz rengi saçları dağınıktı. Saçları, üniversite öğrencisine ya da öğrenciden çok öğretmene benzeyen diğer arkadaşlarından daha çocuksuydu.

Kızlar birbirlerinin tam tersiydi. Uzun boylu olan kız heykel gibiydi. Güzel bir vücudu vardı, Sports Illustrated'in mayolu kapak kızlarına benziyordu; başka kızlar onunla aynı odada bulunmaları halinde özgüvenlerini kaybedebilirlerdi. Dalgalı altın sarısı saçları beline kadar uzanıyordu. Kısa boylu kız peri gibiydi, çok zayıftı, yüz hatları zarıftı. Kısacık kesilmiş ve her yöne dağılmış saçları simsiyahtı.

Yine de hepsi birbirlerine benziyorlardı. Yüzleri kâğıt gibi beyazdı; güneş görmeyen bu kasabanın en soluk benizli öğrencile-

ri onlardı Tenleri benden -albinodan- bile daha soluktu. Saçları farklı renk olsa da hepsinin koyu gözleri vardı. Gözlerinin altında ise çürük gibi duran morluklar vardı. Uykusuz bir gecenin ertesindeydiler sanki ya da kırılan burunları yeni iyileşmiş gibiydi. Oysa burunları da diğer yüz hatları gibi düzgün ve kusursuzdu.

Ama gözümü onlardan alamamamın nedeni bunlardan hiç-biri değildi.

Onlara bakıyordum, çünkü aynı anda hem çok farklı hem de benzer olan yüzleri, dehşet verici, insan ötesi bir güzelliğe sahipti. Yalnızca moda dergilerinde ya da yaşlı bir ressamın resmettiği melek tablolarında görülebilecek yüzlerdi bunlar... Hangisinin en güzel olduğuna karar vermek çok zordu; o kusursuz sarışın kızdı belki ya da bronz saçlı çocuk.

Hepsi gözlerini uzaklara çevirmişlerdi; birbirlerine, diğer öğrencilere ya da başka şeylere bakmıyorlardı. Ben onları seyrederken, ufak tefek kız üzerinde açılmamış bir soda ve ısırılmamış bir elma bulunan tepsiyle ayağa kalktı. Hızlı adımlarla yürüdü. O kıvrak dansçı adımlarıyla elindeki tepsiyi boşaltıp ummadığım bir hızla arka kapıya yönelene kadar arkasından baktım. Bakışlarımı hâlâ masada oturmakta olan diğerlerine çevirdim.

İspanyolca sınıfındaki adını unuttuğum kıza, “Onlar kim?” diye sordum,.

Kimden söz ettiğimi anlamak için başımı kaldırdığımda -büyük olasılıkla ses tonumdan bunu zaten anlamıştı- zayıf, çocuksu ve belki de yaşı en küçük olan çocuk birden ona baktı. Yanımdaki kıza saniyenin onda birinden daha kısa bir süre baktı, sonra koyu renk gözleri benimkilere kaydı.

Utancımдан kıpkırmızı olup gözlerimi yere indirdim; o ise benden daha hızlı davranıp başımı çevirmişti bile. Bir an için sanki yanımdaki kız ona seslenmiş, o da cevap vermek istemediği halde istem dışı bir şekilde kafasını çevirip ona bakmıştı.

Yanımdaki kız benim yaptığım gibi masaya baktı ve utangaç bir şekilde kıkırdadı.

“Onlar Edward ve Emmett Cullen, Rosalie ve Jasper Hale. Az önce giden Alice Cullen’dı, hepsi Doktor Cullen ve karısıyla birlikte yaşıyorlar,” diye fısıldadı.

Göz ucuyla, şu anda tepsisine bakmakta olan ve uzun, solgun parmaklarıyla tabağındaki çöreği parçalara ayıran güzel çocuğa baktım. Ağzı, kusursuz dudakları neredeyse hiç açılmadan, hızlı hızlı hareket ediyordu. Diğer üçü hâlâ uzaklara bakıyorlardı ama ben çocuğun kısık sesle onlarla konuştuğunu hissettim.

Bunlar garip, pek duyulmamış isimler, diye düşündüm. Büyükanne ve büyükbabalarımızın isimleri gibi. Belki bu küçük kasabada böyle eski isimler modaydı? Birden, karşımda oturan kızın adının Jessica olduğunu hatırladım, oldukça yaygın bir isimdi bu. Eski okulumdaki tarih sınıfında iki tane Jessica vardı.

“Çok... çok hoşlar.” Yeterli olmasa da doğru sözcüğü bulmaya çalıştım.

“Evet!” dedi Jessica, yine gülerek. “Ama hepsi *birlikteler*, yani Emmett ve Rosalie, Jasper ve Alice. *Birlikte* yaşıyorlar.” Sesinde küçük kasabalılara özgü şaşkınlık ve kınama var, diye düşündüm. Gerçi doğruyu söylemek gerekirse bu, Phoenix’te bile dedikodulara neden olabilirdi.

“Cullen’lar hangileri?” diye sordum. “Akrabaya benzemiyorlar.”

“Değiller. Doktor Cullen çok genç, yirmilerinde ya da otuzlarının başında. Hepsi evlatlık. Hale’ler ağabey-kardeş, ikizler... sarışın olanlar... ve hepsi evlatlık.”

“Evlatlık olmak için fazla büyük değiller mi?”

“Jasper ve Rosalie on sekiz yaşındalar ama sekiz yaşından beri Bayan Cullen’la birlikteler. Bayan Cullen onların teyzesi ya da halası filan sanırım.”

“Bu kadar genç oldukları halde böyle çocuklarla ilgilenmeleri ne hoş.”

“Öyle.” Jessica beni isteksizce onayladı. Onun bir nedenle doktor ve karısından hoşlanmadığı izlenimine kapıldım. Evlatlık çocuklara bakışlarından, bu nedenin kıskançlık olduğunu tahmin ettim. “Sanırım Bayan Cullen çocuk sahibi olamıyor,” diye ekledi, sanki bu onların bu iyi niyetine gölge düşürecekmiş gibi.

Konuşma boyunca sık sık gözlerim bu garip ailenin oturduğu masaya kaydı. Hâlâ duvara bakıyor ve önlerindeki yemekleri yemiyorlardı.

“Hep Forks’ta mı yaşıyorlardı?” diye sordum. Burada geçirdiğim yazlardan birinde onları görmüş olmalıydım.

“Hayır,” dedi, yeni geldiğim halde bunu bilmem gerekirmiş gibi şaşırmış bir sesle. “Alaska’da bir yerden buraya iki yıl önce taşındılar.”

Birden hem acıma hem de rahatlama hissettim. Acımıştım, çünkü bu kadar güzel olmalarına rağmen hâlâ yabancıları; kabul görmemişlerdi. Rahatlamıştım, çünkü buraya yeni gelen tek kişi ben değildim, hele hele en ilgi çekici kişi hiç değildim.

Ben onları incelerken en küçükleri, Cullen’lardan biri, başını kaldırdı ve göz göze geldik. Bu kez gözlerinde merak vardı. Gözlerimi kaçırdığımda, o bakışlarda beklenti de olduğunu fark ettim.

“Kızıl-kahverengi saçlı çocuk kim?” diye sordum. Göz ucuyla ona baktım, o da hâlâ bana bakıyordu; ama diğer öğrenciler gibi boş bakmıyordu; sanki hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Gözlerimi yere indirdim.

“Edward... Şahane bir tiptir, ama zamanını boşa harcama. Kimseyle çıkmaz. Buradaki kızların hiçbirini güzel bulmuyor anlaşılır.” Kuyruk acısının olduğunu gösterircesine yüzünü ekşitti. Çocuğun Jessica’yı ne zaman reddettiğini merak ettim.

Gülmek için dudağımı ısırardım. Sonra ona tekrar baktım. Yüzünü çevirmişti ama yandan gördüğüm kadarıyla o da gülüyordu.

Birkaç dakika sonra birden döndü ve masadan kalktı. Kaslı olan çocuk da dahil hepsi son derece zarifti. Onları izlerken insan kendini rahatsız hissediyordu. Edward bana tekrar bakmadı.

Jessica ve arkadaşlarıyla uzun süre oturdum, kendi başıma olsam bu kadar oturmazdım. İlk günümde derslere geç kalmak istemiyordum. Adının Angela olduğunu sürekli hatırlatan yeni arkadaşlarımdan bir tanesi, benimle birlikte Biyoloji II dersine girecekti. Birlikte sessizce sınıfa yürüdük. O da utangaçtı.

Sınıfa girdiğimizde Angela, eski okulumdan alışık olduğum, siyah laboratuvar masalarından birine oturdu. Yanı doluydu. Aslında biri dışında bütün masalar doluydu. Geniş koridorun yanında, tek boş yerin yanındaki sandalyede, Edward Cullen oturuyordu. Garip saçlarından tanıdım onu.

Öğretmene kendimi tanıtip kâğıdı imzalatmak için koridorda yürürken belli etmeden ona bakıyordum. Yanından geçerken bir anda sandalyesinde kasıldı. Yine bana baktı; yüzünde çok garip bir ifade vardı; düşmanca ve öfkeli... Hemen başımı çevirdim, çok şaşırmışım ve yine kıpkırmızı olmuşum. Yerdeki bir kütüba takıldım ve düşmemek için bir masanın kenarına tutundum. Orada oturan kız kıkırdadı.

Gözlerinin siyah, kömür gibi siyah olduğunu fark etmişim.

Bay Banner kâğıdı imzaladı ve beni sınıfa tanıtmadan, sadece bir kitap verdi. Onunla iyi anlaşacaktık. Tabii ki beni sınıftaki tek boş sandalyeye göndermekten başka çaresi yoktu. Bana fırlattığı düşmanca bakış yüzünden afallamış bir halde onun yanına otururken yere bakıyordum.

Kitaplarımı masanın üzerine koyup sandalyeme oturana kadar gözlerimi yerden ayırmadım. Ama göz ucuyla onun duruşunun değiştiğini görebiliyordum. Benden uzaklaşıyor, sandalyesinin ucunda oturuyor ve kötü bir koku almış gibi yüzünü buruşturuyordu. Çaktırmadan saçımı kokladım. Çilek gibi kokuyordu, en sevdiğim şampuanın kokusuydu bu. Son derece masum bir kokuydu. Saçlarımı sağ omzuma attım, böylece aramıza koyu renk bir perde çekmiş oldum ve dikkatimi öğretmene vermeye çalıştım.

Ne yazık ki, ders hücre anatomisiyle ilgiliydi. Ben bu konuyu daha önce öğrenmişim. Yine de başımı öne eğip dikkatle not aldım.

Kendimi saçlarımın arasından yanımda oturan bu garip çocuğa bakmaktan alıkoyamıyordum. Bütün ders boyunca benden olabildiğince uzak oturdu, sandalyesinin ucundaki pozisyonunu hiç değiştirmede. Sol bacağının üzerinde duran elini yumruk yaptığını görebiliyordum, soluk teninden damarları görünüyordu. Elini de hiç gevşetmedi. Uzun kollu beyaz gömleğini dirseğine kadar sıvamıştı, dirseğiyle bileği arasında kalan bölge neredeyse saydam teninin altında şaşırtıcı derecede kaslı görünüyordu. Bu haliyle, iriyarı ağabeyinin yanında görüldüğü kadar zayıf ve güçsüz görünmüyordu.

Ders bana diğerlerinden çok daha uzun geldi. Belki gün sona

ermek üzere olduğu için, belki de bütün ders boyunca onun yumruğunu gevşetmesini beklediğim için. Ama yumruk gevşemedi ve çocuk sanki nefes almıyormuş gibi hareketsiz oturmaya devam etti. Derdi neydi? Normalde de böyle mi davranıyordu? Öğle yemeğinde Jessica'nın öfkesi konusundaki düşündüklerimi sorguladım. Belki de o içerlemiş tavrı yersiz değildi.

Bunun benimle bir ilgisi olamazdı. Beni hiç tanı mıyordu ki.

Ona bir kez daha baktım ve pişman oldum. O da bana bakıyordu, siyah gözlerinde tiksinti vardı. Ondandır uzaklaşıp sandalyeye gömülürken, aklımdan 'bakışlar öldürebilseydi' sözü geçti.

O anda yüksek sesle çalan zil oturduğum yerde sıçramama neden oldu. Edward Cullen çoktan kalkmıştı. Sırtı bana dönüktü. Düşündüğümde çok daha uzun boyluydu. Kimse yerinden kalkmadan o dışarı çıkmıştı bile.

Sandalyemde donup kalmıştım, arkasından boş gözlerle baktım. Ne kadar kabaydı. Bu haksızlıktı. Yavaş yavaş eşyalarımı toplamaya başladım; gözlerimin dolmasından korktuğum için içimi kaplayan öfkeyi bastırmaya çalıştım. Nedense öfkem hep gözyaşlarına dönüştü. Genellikle, öfkelendiğim zaman ağlardım... küçük düşürücü bir eğilim.

"Sen Isabella Swan değil misin?" diye sordu bir erkek sesi.

Başımı kaldırdığımda, sevimli, bebek yüzlü, sarı saçları özenle taranmış, dostça gülümseyen bir çocuk gördüm. Belli ki o kötü koktuğumu düşünmüyordu.

"Bella," diye düzelttim gülümseyerek.

"Ben Mike."

"Merhaba Mike."

"Bundan sonra gideceğin sınıfı bulmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Spor salonuna gidiyordum. Sanırım bulabilirim."

"Benim de dersim orada." Bu kadar küçük okulda büyük bir tesadüf değildi bu ama o heyecanlanmış görünüyordu.

Spor salonuna doğru yürüdük, çok konuşkandı, konuşacak bir sürü konu bularak benim işimi kolaylaştırdı. On yaşına kadar Kaliforniya'da yaşamıştı, bu yüzden güneş konusunda neler hissettiğimi anlıyordu. İngilizce dersini de birlikte alıyorduk. Bugün tanıştığım en hoş insandı.

Spor salonuna girerken sordu. “Edward Cullen’a kalem falan mı batırdım? Öyle davrandığımı görmemiştim hiç.”

Birden irkildim. Bunu fark eden bir tek ben değildim demek. Ve demek ki, bu Edward Cullen’ın her zamanki davranışlarından biri değildi. Ben de saf rolü yapmaya karar verdim.

“Biyoloji dersinde yanımda oturan çocuk mu?” diye sordum doğal görünmeye çalışarak.

“Evet,” dedi. “Acı çeker gibi bir hali vardı.”

“Bilmem,” dedim. “Onunla hiç konuşmadım.”

“Çok garip bir çocuktur.” Mike soyunma odasına gideceği yerde benimle vakit geçiriyordu. “Eğer ben senin yanında oturabilecek kadar şanslı olsaydım seninle konuşurdum.”

Ona gülümseyip kızların soyunma odasına doğru yürüdüm. Samimi bir çocuktuk, benimle ilgilendiği de belliydi; ama bu benim rahatsızlığımı geçirmiyordu.

Beden eğitimi öğretmeni Koç Clapp bana bir forma buldu ama bugünkü derste giymeme gerek olmadığını söyledi. Eski okulumda sadece iki yıl beden eğitimi dersi almak gerekiyordu. Burada bu dersi dört yıl almak zorunluydu. Forks, benim için bu dünyadaki cehennemdi!

Aynı anda oynanan dört voleybol maçını izledim. Voleybol oynarken başıma ne kadar çok iş geldiğini ve ne kadar çok sakatlandığımı hatırladım; birden midem bulandı.

Nihayet zil çaldı. Fişi teslim etmek üzere ağır ağır ofise doğru yürüdüm. Yağmurun hızı azalmıştı ama rüzgâr daha sert ve soğuk esiyordu. Kollarımı kavuşturdum.

Sıcak ofise girdiğimde, neredeyse arkamı dönüp tekrar dışarı çıkacaktım.

Edward Cullen önümdeki masada duruyordu. Onu yine dağınık bronz saçlarından tanımıştım. Benim içeri girdiğimi fark etmemiş gibiydi. Memurun işini bitirmesini beklerken duvara yaslandım.

Kadınla alçak ve etkileyici bir sesle tartışıyordu. Tartışmaya kulak misafiri oldum. Biyoloji dersinin saatini değiştirmeye çalışıyordu. Bu saat dışında hangi saat olsa olurdu.

Bunun benimle ilgili olduğuna inanamıyordum. Başka bir



şey olmalıydı, ben biyoloji dersine girmeden önce bir şey olmuştum mutlaka. Yüzündeki o ifadenin nedeni başka bir mesele olmalıydı. Bu yabancınn benden birdenbire ve bu kadar şiddetle nefret etmesi mümkün değildi.

Kapı tekrar açıldı ve odaya dolan soğuk rüzgâr, masadaki kâğıtların uçuşmasına, saçlarımın dağılmasına neden oldu. İçeri giren kız masaya yaklaştı, tel sepetin içine bir not bıraktı ve dışarı çıktı. Ama Edward Cullen sırtını dikleştirdi ve delici, nefret dolu gözlerle bana bakmak için yavaşça döndü; garip bir yakışıklılığı vardı. Bir an korkudan tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Bu bakış yalnızca bir saniye sürmüş ama beni soğuk rüzgârdan daha çok üşütmüştü. Memura döndü.

“Boş verin o halde,” dedi kadife gibi bir sesle. “Bunun mümkün olmadığını görebiliyorum. Yardımınız için çok teşekkür ederim.” Bana bakmadan topuklarının üzerinde döndü ve kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Süklüm püklüm masaya gittim, yüzüm ilk kez kırmızı değil beyazdı; imzalattığım fişi uzattım.

Resepsiyon görevlisi bir anne edasıyla sordu. “İlk günün nasıl geçti canım?”

“İyi,” diye yalan söyledim ama sesim çok zayıf çıkmıştı. Kadın ikna olmamış gibiydi.

Kamyonetime gittiğimde, park yerinde neredeyse başka hiç araba kalmadığını gördüm. Bir sığınak gibiydi kamyonetim; bu nemli yeşil delikte şimdiden evime en çok benzeyen şey oydu. Bir süre içinde oturup boş gözlerle ön camdan dışarı baktım. Ancak çok geçmeden üşüdüm ve ısıtıcıya ihtiyaç duydum; anahtarı çevirip motoru çalıştırdım. Akmak için bekleyen gözyaşlarımı bastırmaya çalışarak Charlie'nin evine doğru yola çıktım.